

Det er rigtigt, at mit Parti og ikke mindst jeg Gang paa Gang har fremhævet, at det konservative Styre her i Landet har vist sig at være et billigere Styre end det demokratiske. Det har vi fremhævet, og jeg har aldrig set nogen, der kunde modbevise det (*Martin Hansen: Jo.*) end ikke det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, som ellers er saa flink til at tumle med Tal. Men naar der er Tale om, at vi under Valgkampen skulde have taget Konkurrencen op med Venstre i Retning af Sparsommelighed, maa jeg sige, at der blev vi langt bagefter. Jeg minder blot om den udmærkede Venstremænd — tidligere Konservativ for Resten —, som var opstillet ovre i Svendborg, der sagde, at Statens Budget skulde bringes ned til 175 Mill. Kr. Overfor saadanne Løfter blegner alt, hvad Konservative har ovovet at byde paa, blegner som en Maane overfor en straalende Solopgang.

Den højtærede Statsminister sagde, at han havde ventet noget mere Forstaaelse hos mig af Lovforslagene, og jeg maa sige, at jeg havde ventet, at den højtærede Statsminister derefter havde paavist, paa hvilke Punkter det var, min Forstaaelse havde glippet. Men paa dette Punkt ventede altsaa jeg forgæves paa den højtærede Statsminister.

Naar den højtærede Minister sagde, at det konservative Parti føler sig som Centrum i Begivenhedernes Gang, saa ved jeg ikke rigtig, hvorledes jeg skal forstaa dette. Jeg har kun paaapeget nogle Kendsgeminger, og Ministeren har jo ikke søgt at rokke ved disse. Derefter drager Ministeren nogle Slutninger, som jeg ikke har draget, og siger til os, at Tiden er ikke inde til taktiske Manøvrer. Deri er jeg ganske enig med den højtærede Statsminister. Men jeg maa sige, at der er intet i vor Holdning, der tyder paa, at vi er stemt for taktiske Manøvrer, intet som helst, og at den højtærede Statsminister derfor paa dette Punkt alene kæmper med Formodninger, som han selv har konstrueret.

Den højtærede Statsminister sagde dernæst, at jeg havde beskæftiget mig stærkt med, hvilke Muligheder der forelaa for Valg. Jeg har gjort en ganske kort Bemærkning derom, *een*, og den var fremkaldt af den Omstændighed, at Venstres Formand her i Folketinget paa et Møde i Hjørring har diskuteret dette Spørgsmaal og sagt, at det var Statsministeren, der bestemte, naar der skulde være Valg — efter et Referat, jeg har set, og da det ærede Medlem nikker, er Referatet altsaa rigtigt. Lige saa rigtigt, som

Udtalelsen er urigtig. Thi det ved jo alle, at det ikke er Statsministeren, der bestemmer det, og Statsministerens Udtalelser var her da ogsaa langt mere afdæmpede og efter mit Skøn uangribelige, idet han sagde, at han ikke kunde tiltræde den Opfattelse, at denne Regering mindre end nogen anden skulde have Ret til at tilraade Appel til Vælgerne. Nej, det maa en Regering altid afgøre med sig selv, hvad den vil tilraade, men naar der er Spørgsmaal om, hvad der er parlamentarisk begrundet, maa jeg hævde, at den Opfattelse, jeg gjorde gældende i Gaar, er uangribelig.

Den højtærede Statsminister erkendte dernæst, at vor Stilling var fri, og udtalte Haabet om, at det ikke vilde forhindre, at Partiet gik til disse Forhandlinger med god Villie til at naa et samfundsmæssigt godt Resultat. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et kort Citat af, hvad jeg sagde i Gaar, der indeholder Svaret paa det, Statsministeren udtalte som en vag Forhaabning. Jeg sagde: „Dette Krav vil Gruppen fuldt ud vedstaa“ — nemlig det Krav, de konservative Vælgere har paa, at vi gør en Indsats til Begrænsning af det offentlige Udgifter — „, og ud fra den Betragtning kan jeg derfor tilsige Regeringen, at vi vil gaa til en Forhandling om de fremsatte Lovforslag med god Villie“ — med god Villie, netop det Ord, Statsministeren spurgte efter — „til at naa et Resultat“.

Rode: Der er jo rimeligvis nogle, maaske adskillige, i denne Sal, som har fundet den Diskussion, der har fundet Sted her i Dag, særdeles opmuntrende, og der er muligvis ogsaa mange, som hører paa denne Diskussion, og mange ud over hele Landet, der følger den med lysende Øjne, lysende af nogenlunde den samme Begejstring, hvormed man i andre Lande følger en blodig Kamp mellem Kamphaner. Der var noget i det, de to Hovedtalere, Repræsentanterne for de to største Partier, udtalte, der lød som et Ønske om at faa denne Kamp fortsat paa en større Skueplads. Og med hvilket Resultat? Med det Resultat, at de største Partier kan skifte, uden at Landet kommer af Stedet. Da den højtærede Statsminister sagde: Valg, lød der Bifald nede fra den socialdemokratiske Trekant her i Salen; da under det foregaaende Ministerium den daværende Statsminister sagde: Valg, lød der Bifald dertil fra den Trekant, Venstre da indtog, den samme, hvor nu Socialdemokraterne sidder. En Flytten frem og tilbage her i Salen kan være Resultatet. Et Valg kan muligvis medføre, at den ene